

Stormvloed

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Wassende maan
Poorten van Hades
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Het logboek
Dodelijk tij

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

De stille zee
De kaper
Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

De storm
Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud

ISAAC BELL-AVONTUREN

De saboteur
De jacht

Clive Cussler

Stormvloed

the house of books

Oorspronkelijke titel

Flood Tide

Uitgave

Simon & Schuster, New York

Copyright © 1997 by Clive Cussler

By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc. 350 Fifth Avenue, Suite 5300,
New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books,
Amsterdam

Vertaling

Ton Koster en Piet Spek

Omslagontwerp

Loudmouth

Omslagillustratie

Arthur Haas

Foto auteur

Rob Greer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4470 7

ISBN 978 90 443 4545 2 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Dankbetuiging

De schrijver bedankt de mannen en vrouwen van de Immigration and Naturalization Service voor het ter beschikking stellen van gegevens en statistieken over illegale immigratie.

Ook gaat zijn dank uit naar het korps genietroepen van het Amerikaanse leger voor de beschrijving van het grillige gedrag van de Mississippi en de Atchafalaya.

En naar de tientallen mensen die zo vriendelijk waren ideeën en suggesties aan te dragen voor hindernissen die Dirk en Al moeten overwinnen.

Requiem voor een Prinses

10 december 1948
Onbekende wateren

Met elke windstoot werden de golven kwaadaardiger. Het kalme Dr. Jekyll-water van de ochtend veranderde laat in de avond in een felle Mr. Hyde. De witte kammen van de torenhoge golven werden tot een gordijn van stuivend water opgezweept. In de jachtige sneeuwstorm was het onmogelijk te zien waar het woeste water ophield en de zwarte wolken begonnen. Het passagiersschip Princess Dou Wan vocht zich door de golven heen die huizenhoog optorenden voor ze over het dek sloegen, zonder dat haar bemanning zich van de naderende, op slechts enkele minuten verwijderde ramp bewust was.

Het door noordoostelijke en noordwestelijke windstoten opgezweept water veroorzaakte krankzinnige golven die van beide kanten tegelijk op het schip inbeukten. De windkracht nam al snel toe tot 150 kilometer per uur en veroorzaakte tien meter hoge golven. In deze maalstroom bestond er voor de Princess Dou Wan geen enkele schuilplaats. Haar boeg boorde zich in de golven die over haar open dekken naar achteren stroomden en dook weer naar voren als haar achtersteven omhoogkwam waarbij haar wild ronddraaiende schroeven boven het water uitstaken. Van alle kanten belaagd maakte ze dertig graden slagzij, zodat de stuurboordreling van het promenadedek in een stortvloed van water verdween. Langzaam, veel te langzaam trok ze weer recht en worstelde ze zich door de ergste storm van de laatste tijd heen.

Kleumend van de kou en verblind door de sneeuwstorm dook Li Po, de tweede stuurman die wacht had, terug de stuurhut in en sloeg de deur achter zich dicht. Zolang hij de Chinese Zee had bevaren,

had hij tijdens een heftige storm nog nooit een sneeuwjacht gezien. Po vond het niet eerlijk van de goden om zulke verwoestende winden op de Princess af te sturen nu ze, na over de halve wereldbol te hebben gevaren, nog maar tweehonderd mijl van haar eindbestemming verwijderd was. De afgelopen zestien uur had ze slechts veertig mijl afgelegd.

Afgezien van kapitein Leigh Hunt en zijn eerste machinist, beneden in de machinekamer, bestond de gehele bemanning uit Chinese Nationalisten. Hunt was een oude zeerot die twaalf jaar bij de Engelse marine dienst had gedaan, en achttien jaar als officier bij drie verschillende rederijen, waarvan vijftien als gezagvoerder, had gediend. Als jongen ging hij samen met zijn vader vissen vanuit Bridlington, een stadje aan de oostkust van Engeland, en was daarna als matroos op een vrachtschip naar Zuid-Afrika vertrokken. Hij was een magere man met grijzend haar en een droeve, lege blik, die de kansen dat zijn schip de storm zou klaren pessimistisch inschatte.

Twee dagen geleden had een bemanningslid hem op een scheur in de romp gewezen, aan stuurboord, vlak achter de schoorsteen. Hij zou er een maandsalaris voor over hebben gehad als hij, nu zijn schip zo'n ongelooflijke druk had te doorstaan, die scheur kon inspecteren. Hij zette deze gedachte met tegenzin van zich af. Om een inspectie uit te voeren terwijl er windstoten van 150 kilometer per uur stonden en het water over het dek raasde, zou gelijk staan aan zelfmoord. Hij voelde in zijn botten dat de Princess in doodsgevaar verkeerde en aanvaardde het feit dat hij het lot niet in handen had.

Hunt staaarde naar het ijzelgordijn dat tegen de ruiten van de stuurhut sloeg en vroeg zonder zich om te draaien aan zijn tweede stuurman: 'Hoe ernstig is de ijsafzetting, meneer Po?'

'Die groeit snel aan, kapitein.'

'Gelooft u dat we gevaar lopen te kapseizen?'

Li schudde traag het hoofd. 'Nog niet, kapitein, maar als we tegen de ochtend zware slagzij maken, zou de afzetting op de bovenbouw en de dekken weleens de doorslag kunnen geven.'

Hunt dacht even na en zei toen tegen de roerganger: 'Koers houden, meneer Tsung. Hou onze boeg in de wind en de golven.'

‘Jawel, kapitein,’ antwoordde de Chinese roerganger. Wijdbeens hield hij het koperen wiel stevig in handen.

Hunt dacht weer aan de scheur in de romp. Hij kon zich niet herinneren wanneer de Princess Dou Wan voor het laatst voor inspectie in een droogdok had gelegen. Onrust over lekken, verroeste rompplatten en verzwakte en ontbrekende klinknagels was bij de bemanningsleden vreemd genoeg volkomen afwezig. Ze schenen geen acht te slaan op de corrosie en de lenspompen die constant zwoegden om de zware lekkage tijdens de reis af te voeren. Als de Princess al een achilleshiel had, dan was het haar vermoeide en versleten romp. Een schip dat de oceanen bevaart, wordt na twintig jaar als oud beschouwd. Sinds ze vijfendertig jaar geleden de scheepswerf had verlaten, had ze honderdduizenden mijlen afgelegd, toegetakeld door ruwe zeeën en tyfoons. Het was een wonder dat ze nog steeds voer.

In 1913 was ze bij de werf Harland and Wolff als de Lanai te water gelaten voor de Singapore Pacific Steamship Lines. Met haar 10.758 ton mat ze van haar rechte boeg tot haar in de vorm van een champagneglas gewelfde achtersteven 165 meter, met een grootste breedte van 20 meter. Haar stoommachines konden vijfduizend pk leveren en dreven twee schroeven aan. Tijdens haar beste jaren kon ze met een vaart van 17 knopen door de golven klieven. Tot 1931 voer ze tussen Singapore en Honolulu, waarna ze aan de Canton Lines werd verkocht en tot Princess Dou Wan werd omgedoopt. Na een opknapbeurt vervoerde ze passagiers en vracht van de ene haven in Zuidoost-Azië naar de andere.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werd ze door de Australische regering gevorderd en tot troepenschip omgebouwd, en raakte ze tijdens Japanse luchtaanvallen zwaar beschadigd. Na de oorlog werd ze aan de Canton Lines teruggegeven en voer ze tussen Shanghai en Hongkong, tot ze in de lente van 1948 aan een sloper in Singapore verkocht werd. Ze kon 55 passagiers in de eerste klas, 85 in de tweede klas en 370 in de derde klas vervoeren en had een bemanning van 190 koppen, maarop haar laatste reis waren er slechts 38 bemanningsleden aan boord. Hunt beschouwde zijn oude schip als een eilandje dat op een woelige zee in een drama zonder publiek verwik-

keld was. Hij bleef er fatalistisch onder. Hijzelf was aan pensioen en het schip aan de sloop toe. Maar zoals het door de oorlog getekende schip door het hoogtepunt van de storm zwoegde, voelde hij medelijden met haar. Telkens als ze door de reuzengolven werd overspoeld, kwam ze draaiend en kreunend weer boven om met haar boeg de volgende golf in te duiken. Dat haar versleten motoren geen enkele slag misten, was Hunts enige troost.

In de machinekamer klonk het gekraak en gekreun van de romp buitengewoon luidruchtig door. Van de waterdichte schotten dwarrelden wolken roest neer en het water kwam door de roosters van het gangpad omhoog. De klinknagels braken los van de stalen platen en schoten als kogels door de lucht. De bemanning trok zich er gewoonlijk niets van aan. In schepen die vóór het tijdperk van het lassen waren gebouwd, kwam dit geregeld voor. Slechts één man voelde de klauwen van de angst.

Eerste machinist Ian ‘Hongkong’ Gallagher, een Ier die van een stevige borrel hield, met schouders zo breed als een os, een dikke snor en blozend gezicht, wist wanneer een schip bezig was aan stukken te breken. Maar hij bande de angst uit zijn gedachten om zich kalm op redding te concentreren.

Als elfjarige weesjongen was Ian Gallagher de sloppen van Belfast ontvlucht om kajuitsjongen op de koopvaardij te worden. Met zijn aangeboren talent voor het onderhoud van stoommachines werd hij eerst olieman en algauw derde machinist. Op zijn zevenentwintigste had hij zijn diploma voor eerste machinist gehaald en werkte hij op de wilde vaart tussen de eilanden van de zuidelijke Grote Oceaan. Zijn bijnaam Hongkong verwierf hij na een heroïsche veldslag in een van de havenkroegen daar, tegen acht Chinese dokwerkers die hem wilden beroven. In de zomer van 1945, hij was toen dertig, monsterde hij aan op de Princess Dou Wan.

Met een grimmige uitdrukking op zijn gezicht zei Gallagher tegen Chu Wen, zijn tweede machinist: ‘Ga naar boven, trek een reddingsvest aan en hou je gereed om het schip te verlaten zodra de kapitein het bevel daartoe geeft.’

De Chinese machinist nam een sigarenpeuk uit zijn mond en keek Gallagher taxerend aan. ‘Denk je dat we gaan zinken?’

‘Ik wéét dat we gaan zinken,’ zei Gallagher overtuigd. ‘Deze oude totbe roest houdt het geen uur meer uit.’

‘Heb je dat ook tegen de kapitein gezegd?’

‘Hij moet doof, stom en blind zijn om dat zelf niet uitgevogeld te hebben.’

‘Kom jij ook?’ vroeg Chu Wen.

‘Ik kom je direct achterna,’ antwoordde Gallagher.

Chun Wen veegde met een oude doek de olie van zijn handen, knikte naar de eerste machinist en klom de ladder op die naar een dekluk leidde.

Gallagher liet zijn blik voor de laatste keer over zijn geliefde machines glijden in de wetenschap dat ze gauw de diepte in zouden gaan. Hij verstijfde bij het horen van een ongewoon hard gekrijs dat door de romp echode. De bejaarde Princess Dou Wan werd door metaalmoetheid getergd, een kwaal waar zowel vliegtuigen als schepen aan leden. Op een gladde zee viel het nauwelijks op, maar bij een vaartuig waar de woeste golven op inbeukten werd het maar al te duidelijk. Al was ze nieuw geweest, dan nog had de Princess de grootste moeite gehad met de golven die met een kracht van zevenhonderd kilo per vierkante centimeter op haar romp inbeukten.

Toen Gallagher een scheur in de wand zag verschijnen, die zich eerst naar beneden en vervolgens zijwaarts over de rompplatten verspreidde, stakte zijn hart. De scheur begon aan bakboord en werd naar stuurboord toe steeds breder. Hij greep de scheepstelefoon en belde de brug.

Li Po nam op. ‘De brug hier.’

‘Geef me de kapitein!’ snauwde Gallagher.

Na een tel klonk het: ‘Met de kapitein.’

‘Kapitein, er zit hier een verdomd grote scheur in de machinekamer, en het wordt met de minuut erger.’

Hunt was met stomheid geslagen. Tegen beter weten in had hij gehoopt dat ze de haven konden binnenlopen vóór de schade fataal zou worden. ‘Maken we water?’

‘De pompen delven het onderspit.’

‘Dank u, meneer Gallagher. Kunt u de machines aan de gang houden tot we land bereiken?’

‘Wat voor tijdsverloop had u in gedachten?’

‘Over een uur moeten we rustiger vaarwater bereiken.’

‘Ik betwijfel het,’ zei Gallagher. ‘Ik geef haar niet meer dan tien minuten.’

‘Dank u wel,’ antwoordde Hunt ernstig. ‘Dan moest u de machinekamer maar verlaten, nu het nog kan.’

Hunt legde vermoeid de hoorn op de haak en draaide zich om teneinde door de achterruiten van de stuurhut te kijken. Het schip maakte zichtbaar slagzij en rolde zwaar op de golven. Twee sloepen waren reeds versplinterd overboord gespoeld. Er was geen sprake meer van dat hij het schip bij de dichtstbijzijnde kust kon aanmeren.

Om kalmer water te bereiken moest hij naar stuurboord zwenken. Als de Princess dwarsscheeps tussen de woedende golven terecht kwam, zou ze dat nooit overleven. Dan kon ze gemakkelijk in een golfdal worden gegooid zonder de minste hoop er weer uit te komen. Het schip was hoe dan ook gedoemd, óf het zou in stukken breken, óf het zou kapseizen vanwege de ijsafzetting op de bovenbouw.

Zijn gedachten gingen zestig dagen en vijftienduizend kilometer terug naar de kade aan de Jangtse Kiang in Shanghai, waar de passagiershutten van de Princess Dou Wan waren ontmanteld voor ze aan haar laatste reis naar de sloper in Singapore zou vertrekken. De voorbereidingen werden onderbroken door generaal Kung Hui van het Nationalistisch-Chinese Leger, die in een Packard de kade opreed en kapitein Hunt beval bij hem in de auto te komen zitten; ze moesten praten.

‘Neem me deze inbreuk niet kwalijk, kapitein, maar ik sta onder rechtstreeks bevel van generalissimo Tsjang Kai-sjek.’ Generaal Kung Hui’s gave huid en handen waren zo wit als papier en hij nam, gestoken in een keurig gestreken maatuniform, de hele achterbank

van het passagierscompartiment in beslag, zodat kapitein Hunt in een ongemakkelijke houding zijdelings op een klapstoeltje moest zitten. ‘Bij deze krijgt u het bevel uw schip en bemanning voor een lange reis in gereedheid te brengen.’

‘Volgens mij is er ergens een fout gemaakt,’ zei Hunt. ‘De Princess is niet uitgerust voor een lange vaart. Ze staat op het punt om met nauwelijks voldoende bemanning, brandstof en voorraden naar een sloperij in Singapore te vertrekken.’

‘Singapore kunt u vergeten,’ zei Hui met een luchtig gebaar. ‘Er zullen voldoende voorraden en brandstof aan boord worden gebracht, samen met twintig manschappen van onze nationalistische marine. Zodra de lading aan boord is...’ Hui zweeg even om een sigaret in een lang sigarettenpijpje te stoppen en op te steken, ‘...over een dag of tien, zou ik zeggen, krijgt u uw instructies.’

‘Ik moet dit met mijn directie overleggen,’ wierp Hunt tegen.

‘De directie van de Canton Lines is op de hoogte gesteld van het feit dat de Princess Dou Wan tijdelijk door de regering is gevorderd.’

‘En stemden ze daarin toe?’

Hui knikte. ‘Gezien de royale vergoeding in goud die de generalissimo hun bood, waren ze maar al te blij mee te werken.’

‘En wat gebeurt er nadat we onze, of beter gezegd, úw bestemming bereikt hebben?’

‘Zodra de lading veilig is afgeleverd, mag u naar Singapore doorevaren.’

‘Mag ik vragen wat de bestemming is?’

‘Dat mag u niet.’

‘En de lading?’

‘Deze opdracht staat in het teken van geheimhouding. Vanaf dit moment moeten u en uw bemanning aan boord van uw schip blijven. Niemand mag aan land. U mag geen contact met vrienden of familie opnemen. Mijn mannen zullen het schip dag en nacht bewaken om de striktste geheimhouding te garanderen.’

‘Juist,’ zei Hunt, die er niets van begreep. Hij kon zich niet herinneren ooit zulke onbetrouwbare ogen te hebben gezien.

‘Op dit moment,’ vervolgde Hui, ‘wordt al uw verbindingssapparaat verwijderd of onklaar gemaakt.’

Hunt zei onthutst: ‘U kunt toch zeker niet van me verwachten dat ik een zeereis ga maken zonder radio? Wat gebeurt er als we in moeilijkheden raken en om assistentie moeten vragen?’

Hui bestudeerde afwezig zijn sigarettenpijpje. ‘Ik voorzie geen moeilijkheden.’

‘U bent een optimist, generaal,’ zei Hunt traag. ‘De Princess heeft haar beste tijd lang achter zich. Zware zeeën en heftige stormen kan ze niet meer aan.’

‘Ik kan het belang van deze opdracht en de grote beloning bij succesvolle voltooiing niet voldoende benadrukken. Nadat de haven veilig is bereikt, zal generalissimo Tsjang Kai-sjek u en uw bemanning royaal in goud betalen.’

Hunt tuurde door het raampje van de luxe auto naar de roestige romp van zijn schip. ‘Als ik op de bodem van de zee lig, heb ik weinig aan een fortuin in goud.’

‘In dat geval zullen we daar samen in eeuwigheid rusten,’ zei generaal Hui met een vreugdeloze glimlach. ‘Ik ga namelijk mee als uw passagier.’

Kapitein Hunt herinnerde zich de enorme drukte die onmiddellijk daarna rond de Princess was losgebarsten. De brandstoftanks werden volgepompt. De scheepskok stond versteld van de hoeveelheid eten die aan boord werd gedragen en in de pantry werd opgeslagen, en de kwaliteit ervan. Een onafzienbare rij vrachtwagens stopte onder de enorme hijskranen op de kade. Hun lading houten kratten werd aan boord gehesen en in de ruimen opgeslagen, die al snel tot barstens toe gevuld waren.

Er leek geen eind aan de stroom vrachtwagens te komen. De kratten, die door minstens twee man getild moesten worden, werden in de lege passagiershutten, de verlaten gangen en elke vrije ruimte onder het dek gestapeld. Elke kubieke meter werd benut. De ladingen van de laatste zes vrachtwagens moesten worden vastgesjord op de promenadedekken, waar eens de passagiers zich hadden verpoosd.

Generaal Hui kwam als laatste aan boord, samen met een klein kader zwaarbewapende officieren. Zijn bagage bestond uit tien hutkoffers en dertig kratten dure wijn en cognac.

Allemaal voor niets, mijmerde Hunt. Tijdens de laatste etappe door Moeder Natuur verslagen. De geheimhouding, de ingewikkelde bedriegerijen waren voor niets geweest. Vanaf hun vertrek op de Jangtse voer de Princess alleen en in stilte. De radio-oproepen van passerende schepen werden wegens gebrek aan communicatie-apparatuur niet beantwoord.

De kapitein staaarde op het pas geïnstalleerde radarscherm, maar binnen een straal van vijfenzeventig kilometer was geen enkel schip te bekennen. Aangezien hij geen sos kon uitzenden, was redding uitgesloten. Toen een doodsbleke generaal Hui met een besmeurde zakdoek tegen zijn lippen gedrukt onvast de stuurhut binnenkwam, keek hij op.

‘Zeeziek, generaal?’ vroeg Hunt smalend.

‘Komt er verdomme nooit een eind aan die storm?’ mompelde Hui.

‘Dat waren profetische woorden.’

‘Waar hebt u het over?’

‘Over het samen in eeuwigheid op de bodem van de zee rusten. Het zal niet lang meer duren.’

Gallagher rende naar boven naar zijn hut, terwijl hij steun zocht aan de leuning in de gang. Hij was eerder beheerst en kalm dan verward en buiten zichzelf. Hij wist precies wat hem te doen stond. Zijn deur was vanwege hetgeen zich binnen bevond altijd op slot, maar hij verspilde geen tijd met het zoeken naar zijn sleutel. Hij trapte de deur open, die tegen de stootdop sloeg.

Uitgestrekt op bed lag een in een zijden badjas gehulde, blonde vrouw een tijdschrift te lezen. Ze keek bij de plotselinge commotie geschrokken op en naast haar sprong een teckel blaffend overeind. De vrouw had een lang en prachtig gevormd lichaam. Ze had een smetteloos gladde huid met hoge jukbeenderen en haar ogen toonden het heldere blauw van een ochtendlucht. Staand kwam ze tot

Gallaghers kin. Ze zwaaide haar benen gracieus op de vloer en bleef op de rand van het bed zitten.

‘Vooruit, Katie.’ Hij trok haar bij de pols overeind. ‘We hebben verdomd weinig tijd.’

‘Zijn we bij de haven?’ vroeg ze verward. ‘Nee schat. Het schip gaat zinken.’

Haar hand vloog naar haar mond. ‘O god!’ stootte ze uit.

Gallagher gooide met kastdeuren, rukte laden open en begon haar over zijn schouder kleren toe te gooien. ‘Trek zoveel mogelijk kleren aan, elke broek die je hebt en elk paar sokken van mij die over je voeten passen. Kleet je in lagen, de dunnere kleren eerst, daarna de dikkere; en schiet op. Deze oude tobbe kan elk moment zinken.’

Even leek het erop alsof de vrouw wilde protesteren, maar toen gooide ze zwijgend haar badjas af en begon ze snel haar ondergoed aan te trekken. Met snelle, trefzekere bewegingen wrong ze zich eerst in haar eigen broeken en vervolgens in die van Gallagher. Over drie blouses heen trok ze vijf gebreide truien aan. Ze was maar wat blij dat ze voor het rendez-vous met haar verloofde een volle koffer had gepakt. Toen ze niets meer aan kon trekken, hielp Gallagher haar in een van zijn overalls. Over haar zijden maillot en meerdere paren van zijn sokken trok ze laarzen aan.

Het teckeltje sprong met flappende oren tussen haar benen opgewonden op en neer. Toen Gallagher de vrouw ten huwelijk vroeg, had hij haar de hond samen met een met smaragden ingezette verlovingsring cadeau gedaan.

‘Fritz!’ foeterde ze. ‘Ga op bed liggen en hou je stil.’

Katrina Garin was een resolute vrouw die geen gedetailleerde aanwijzingen nodig had. Ze was twaalf toen haar Britse vader, kapitein van een kustvaarder, op zee vermist werd. Opgevoed door de Wit-Russische familie van haar moeder ging ze als kantoorbediende bij de Canton Lines werken en wist zich al snel tot directiesecretaresse op te werken. Ze was even oud als Gallagher, die ze had ontmoet toen hij op kantoor verslag moest uitbrengen over de motoren van de Princess Dou Wan, en ze voelde zich onmiddellijk tot hem

aangetrokken. Hoewel ze liever een man met wat meer stijl en ontwikkeling had gehad, deden zijn ruwe manieren en joviale manier van doen haar aan haar vader denken.

De daaropvolgende weken ontmoetten ze elkaar regelmatig en gingen ze met elkaar naar bed, meestal in zijn hut. Vooral het feit dat ze heimelijk aan boord glipten en onder de neus van de kapitein en de bemanning met elkaar vrijden, vond ze bijzonder opwindend. Toen generaal Hui met een legertje bewakers het schip en de kade omsingelde, zat Katie in de val. Ondanks de smeekbeden van Gallagher en een woedende kapitein Hunt, die van haar aanwezigheid op de hoogte was gesteld, mocht ze niet aan land. Generaal Hui stond erop dat ze de hele reis aan boord zou blijven. Sinds hun vertrek uit Shanghai had ze zelden een voet buiten hun hut gezet. Als Gallagher dienst had in de machinekamer, vormde het hondje haar enige gezelschap, en om tijdens de lange uren op zee de tijd te verdrijven leerde ze hem kunstjes.

Gallagher gooide gehaast hun papieren, paspoorten en waardevolle eigendommen in een waterdichte zak van oliedoek. Hij trok een zware matrozenjekker aan en keek haar met door zorgen bewolkte blauwe ogen aan. ‘Ben je klaar?’

Ze bracht haar armen omhoog en keek op de dikke massa kleding neer. ‘Ik krijg hier nooit een reddingsvest over aan,’ zei ze met een beverige stem. ‘Ik zal zinken als een baksteen.’

‘Ben je dan vergeten dat generaal Hui vier weken geleden bevel heeft gegeven om alle reddingsvesten overboord te gooien?’

‘Dus we stappen in een reddingssloep.’

‘De paar sloepen die niet stuk zijn geslagen kunnen met deze golven nooit te water worden gelaten.’

Ze keek hem met vaste blik aan. ‘We gaan sterven, hè? Als we niet verdrinken, vriezen we dood.’

Hij trok een bivakmuts over haar blonde haar en oren. ‘Een warm hoofd maakt je voeten warm.’ Met zijn enorme handen omvatte hij zacht haar gezicht en kuste haar. ‘Nooit gehoord dat Ieren niet verdrinken, schat?’ Gallagher nam Katie bij de hand en trok haar ruw de gang in naar de trap die naar het bovendek leidde.

Door alle opwinding vergeten en met verwarring in zijn bruine ogen strekte Fritz de teckel zich gehoorzaam op het bed uit in het vertrouwen dat zijn bazin snel terug zou komen.

Degenen die geen dienst hadden en geen domino zaten te spelen of sterke verhalen zaten te vertellen over stormen die ze hadden overleefd, sliepen in hun kooi, zich niet bewust van het feit dat het schip om hen heen aan stukken brak. De kok en zijn maat ruimden na het eten de tafels af en schonken koffie in voor degenen die bleven nakaarten. Ondanks het gebeuk van de storm was de bemanning blij dat ze snel de haven zouden binnenlopen. Al was de bestemming dan ook geheim, ze wisten op vijftig kilometer precies waar ze waren.

In de stuurhut heerste weinig zelfgenoegzaamheid. Hunt stond door de ramen naar achteren te kijken en kon door de sneeuw heen nauwelijks de deklichten op de achtersteven zien. Met afschuw vervuld keek hij gefascineerd toe hoe het achterschip een neerwaartse hoek met de midscheeps begon te vertonen. Boven het gehuil van de wind door de bovenbouw uit kon hij het gekrijs horen van de romp die in stukken brak. Hij drukte op de knop die de alarmbellen aan boord van het schip in werking moest stellen.

Hui sloeg Hunts hand van de alarmknop weg. ‘We kunnen het schip niet verlaten.’ Hij sprak op een geschokte fluisterton.

Hunt keek hem vol walging aan. ‘Sterf als een man, generaal.’

‘Ik mag niet sterven. Ik heb gezworen dat de lading veilig in de haven afgeleverd wordt.’

‘Dit schip breekt in tweeën,’ zei Hunt. ‘Er is niets dat jou en jouw kostbare lading nog kan redden.’

‘Dan moet onze positie vastgesteld worden, zodat de lading geborgen kan worden.’

‘Vastgesteld voor wie? De reddingsvloepen zijn versplinterd en weggespoeld. Je hebt zelf geëist dat alle reddingsvesten overboord werden gegooid. Je hebt de scheepsradio onklaar gemaakt. We kunnen geen SOS uitzenden. Je hebt je sporen te goed uitgewist. We zouden ons eigenlijk helemaal niet in deze wateren moeten bevinden.